

HỒI THỨ BẢY MA ĐẠO TRANH HÙNG

Trong quần hùng có rất nhiều nhân vật hảo hán, hào kiệt đứng đầu một phương, có đâu vì một lời thách thức láo xược mà cam chịu cúi đầu nghe lệnh?

Huống chi tặc đảng nhiều lắm cũng chỉ vài chục tên, tên cầm đầu bất quá chỉ là một tên hộ pháp, đây cũng chẳng phải là trọng địa của chúng nên chẳng sợ có cơ quan cam bẫy nào đáng kể mà dám uy hiếp mấy trăm cao thủ đứng đầu các phái trong khắp thiên hạ võ lâm, thử hỏi có ai chấp nhận được?

Đương nhiên chẳng ai coi những lời mất trí của Xuân Phong Đạo Nhân vào đâu, một số người còn tự cười thầm:

- Có lẽ Cự Linh Giáo chẳng qua chỉ toàn những tên vô tri nằm mê nói mộng thế này mà thôi... Đúng là hữu danh vô thực!

Thế là quần hùng nhao nhao rời ghế đứng lên rút binh khí ra sẵn sàng động thủ.

Chương môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc sẵn giọng nói:

- Xuân hộ pháp đã công nhiên thách chiến thì xin cho biết cách đấu thế nào?

Xuân Phong Đạo Nhân bình tĩnh chấp tay cười nói:

- Cự Linh Giáo ở đây có cả thầy chín người. Xin mọi người cứ trật tự tiến ra quảng trường tiền viện, để cho từng đôi một tỷ đấu. Cứ đánh thắng được hai người là tính thành một trận thắng, ai bị bại thì không được đấu tiếp nữa. Bên nào thắng năm trận thì coi như thắng cuộc, sinh tử không kể.

Điều kiện đó xét cho cùng thì cũng không phải là hoàn toàn có lợi cho Cự Linh Giáo.

Bây giờ tại trường có chương môn của các đại môn phái Nga Mi, Côn Lôn, Không Động và Thanh Thành. Thiếu Lâm tuy không có phương trượng chương môn nhưng lại có mặt sư đệ của vị đó là chủ trì La Hán Đường Huệ Phi Đại Sư, võ công và uy vọng chẳng kém chương môn nhân bao nhiêu. Chỉ cần năm người này xuất thủ thì thế nào cũng đã cầm chắc năm trận thắng.

Phần đông quần hùng đều nghĩ như thế nên rất tự tin cùng ra khỏi “Tụ nghĩa sảnh” tiến ra quảng trường tiền viện, nhất trí đề cử chương môn nhân phái Nga Mi Thiệu Phong Các và chủ trì La Hán Đường Thiếu Lâm Tự Huệ Phi Đại Sư đại sảnh đứng đầu.

Tới đấu trường tiền viện, quần hùng vây thành một vòng chừa một khu vực rộng mười trượng làm đấu trường.

Có mấy người bung ra một chiếc Thái sư y mời “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn ngồi lên làm trọng tài.

Vị này là chủ nhân bốn địa, hôm nay lại là nhân vật mời khách nên làm công chứng nhân là hợp lẽ.

Xuân Phong Đạo Nhân dẫn thuộc hạ ngồi vào một góc lọt thỏm giữa quần hùng.

Đầu tiên một hắc y hán tử bước ra chấp tay hướng sang Thiệu Phong Các và Huệ Phi Đại Sư nói:

- Tại hạ bất tài nhưng cũng xin được lĩnh giáo trận đầu tiên.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm đứng sau Thiệu Phong Các bước lên, trước tiên há miệng ói ra một bãi rượu rồi mới chấp tay nhìn hắc y hán tử của Cự Linh Giáo nói:

- Lão phu là Phùng Công Phàm, hiệu xưng “Thần Tích Ông”, hôm nay tưởng là Công Tôn Tuấn mời mừng thọ thật nên lỡ uống khá nhiều rượu, không ngờ bây giờ nghiệm ra đó là độc kế của Cự Linh Giáo, thôi thì nôn ra được chừng nào tốt chừng đó! Các hạ hãy xưng danh tánh ra rồi chúng ta sẽ bắt đầu!

Hắc y hán tử ôm quyền đáp:

- Tại hạ là Bàn Dã, Đường chủ “Nhạn Minh Đường” trong Cự Linh Giáo!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm chấp tay nói:

- Vậy xin mời Bàn Đường Chủ!

Nói xong đẩy nhanh hai tay đánh tới, xuất chiêu “Thôi song vọng nguyệt” kích sang đối phương.

Bàn Dã không chút hoang mang, lách mình sang tả nửa bước tránh đi rồi xuất một chiêu “Ngọc nữ trăm xà” phản kích, cùng cạnh bàn tay thay đao, chém xuống Uyên mạch hai tay địch nhân.

Phùng Công Phàm thấy vậy thu nhanh hai tay lại tránh chiêu, thi triển kinh công lướt tới bên địch thủ, hữu chưởng xuất chiêu “Độc xà thổ tín” đánh sang sườn trái Bàn Dã.

Chưởng lực của “Thần Tích Ông” quả nhiên danh bất hư truyền! Tuy cự li ngắn nhưng chưởng đánh ra kèm lực rất mạnh, nghe ràn rạt kinh nhân, nếu bị chưởng lực này đánh trúng nếu không tan xương nát thịt thì lực phủ ngũ tạng cũng bị trọng thương!

Bàn Dã cũng biết lợi hại liền chồm tới trước tránh chiêu, đồng thời đánh ngược lại một chiêu “Thần long bá vĩ” nhằm vào tiểu phúc đối phương.

Hai người cứ ăn miếng trả miếng như vậy qua hai chục chiêu, đột nhiên Phùng Công Phàm ói ra một ngụm rượu nữa rồi bắt thần thi triển tuyệt học “Đại thiên tinh thần chưởng” tấn công dồn dập.

“Đại thiên tinh thần chưởng” có đặc điểm là xuất thủ tinh diệu, chiêu thức uy mãnh, chiêu này tiếp chiêu kia liên tục bất tận như sóng cuộn trường giang...

Kỳ chiêu vừa xử, chỉ phút chốc đã vây hãm Bàn Dã vào trong vòng chưởng ảnh dày đặc, phải hoang mang chống đỡ nhưng càng chống cự càng sa vào hiểm thế.

“Thần Tích Ông” thừa cơ càng tấn công mãnh liệt hơn.

Qua mười chiêu, lão chột quát to một tiếng xuất chiêu đặc ý “Ngũ định khai sơn”.

“Bịch một tiếng, Bàn Dã trúng chưởng bắn đi xa hơn một trượng, miệng phun ra một vòi tiền huyết ngã quy xuống!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm thu chiêu, chấp tay nói:

- Đa tạ Bàn Đường Chủ nhường nhịn!

Đột nhiên một người lướt tới trước “Thần Tích Ông”. Mọi người nhìn lại thấy đó là bạch y nhân vừa ngồi bên cạnh Xuân Phong Đạo Nhân, kẻ đã gấp miếng thịt phóng vào miệng hán tử râu rậm của Côn Lôn phái.

Bạch y nhân đến trước “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, ôm quyền nói:

- “Đại thiên tinh thần chưởng” của các hạ quả nhiên danh bất hư truyền! Tại hạ xin lĩnh giáo mấy chiêu.

Bạch y nhân nói vanh vách võ công lộ số của “Thần Tích Ông”, chứng tỏ không phải nhân vật tầm thường!

Phùng Công Phàm cũng biết gặp đối thủ cao tay, ôm quyền nói:

- Các hạ danh tính thế nào? Giữ thân phận gì trong Cự Linh Giáo? Xin nói rõ rồi xuất cao chiêu để lão phu được khai nhãn giới!

Bạch y nhân lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Tề Khắc Tuấn, Đường chủ “Ngân Yên Đường” trong Cự Linh Giáo. Các hạ tiếp chiêu!

Tiếng “chiêu” chưa dứt, hai tay đang ôm quyền liền xuất chiêu “Tiên nhân hiển quả” đánh ra, kinh lực hung mãnh dị thường.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm không dám chậm trễ, cũng xuất chiêu “Đồng tử bái Quan Âm” đối địch.

- Bình!

Ngay chiêu đầu tiên, cả hai đối thủ không cần thăm dò xuất ngay tám thành công lực làm bùng lên một tiếng nổ rền trời, song phương cùng bị đẩy lùi một bước, nhưng vừa mới đứng định lại xuất chưởng lao vào tấn công ngay.

Cả hai người công lực đều rất cao, chưởng pháp uy mãnh, đều ra sức đánh nhanh thắng nhanh nên đều xuất kỳ chiêu, mới động thủ đã làm cát bay đá chạy, chưởng tiếp nhau nổ vang từng hồi như sấm làm thiên hôn địa ám, khói bụi bốc lên mù mịt, người đứng ngoài quan sát chỉ thấy bóng người thấp thoáng không nhận ra đâu là Phùng Công Phàm, đâu là Tề Khắc Tuấn.

Qua ngoài trăm chiêu, trong quần chúng chợt có người Lăng Vô Linh lên thất thanh:

- “Ô Vạn huyết sát công”!

Chừng như “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng biết lợi hại vội lùi về nhưng không kịp...

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, “Thần Tích Ông” lão đảo lùi thêm ba bước, đưa tay ôm ngực, miệng ói ra một bãi máu.

Tề Khắc Tuấn một chiêu đắc thủ, thu bàn tay phải đỏ bầm như máu lại, cúi người nói:

- Đắc tội!

“Vạn huyết sát công” là tuyệt học của Giáo chủ Cự Linh Giáo, tuy Tề Khắc Tuấn chỉ mới luyện được ba bốn thành hỏa hầu mà đã có uy lực kinh nhân như thế làm quần hùng thấy đều kinh hãi cùng “Ồ” lên một tiếng.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cố sức vận công ghìm khí huyết bốc ngược lên đầu nhưng vô hiệu, tiếp tục nôn ra một bãi máu nữa.

Tạ Vũ Diệp vội bước lên lấy một viên “Cửu thanh thiên cơ bảo hoàn” cho “Thần Tích Ông” uống xong ngồi xuống ấn lòng bàn tay vào hậu tâm “Thần Tích Ông” truyền chân khí vào trợ giúp lão vận công trị thương.

Qua một lúc, Phùng Công Phàm cảm thấy đỡ dần, nhiệt khí đã bức ra ngoài, khí huyết cũng đã điều hòa trở lại, quay nhìn Tạ Vũ Diệp, cảm kích nói:

- Đa tạ thiếu hiệp!

Tạ Vũ Diệp thấy “Thần Tích Ông” đã đỡ, thu tay về, cười đáp:

- Không có gì! Tiền bối tiếp tục vận công chữa thương đi!

Bấy giờ trong đấu trường đã có thay đổi, chừng môn nhân phái Côn Lôn “Vô Hôi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình đã xuất trường đấu với Tề Khắc Tuấn.

Cả hai đều dùng binh khí, “Vô Hôi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình sử kiếm, còn Tề Khắc Tuấn dùng một cây Thiết xích dài chừng bốn thước.

“Vô Hôi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình còn được xưng là “Thiên Ảo Kiếm Khách”, kiếm thuật đã luyện tới mức xuất quỷ nhập thần.

“Hôi phong kiếm pháp” của phái Côn Lôn có đôi phần giống “Thái cực kiếm pháp” của Võ Đương, chiêu chiêu liên hoàn tưởng chừng như vô tận.

Tuy kiếm thuật của “Vô Hôi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình” rất lợi hại nhưng Tề Khắc Tuấn tay phải dùng Thiết xích đối địch, tay trái thỉnh thoảng thi triển “Vạn huyết sát công” đánh ra khiến đối phương phải dè chừng nên qua gần trăm chiêu, “Vô Hôi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình biết rõ chỉ tấn công mãnh liệt buộc đối phương ra sức đối phó không thi triển được “Vạn huyết sát công” mới giành được thắng lợi nên dồn hết nội lực vào tay phải tấn công dồn dập.

Quả nhiên Tề Khắc Tuấn không dám phân tâm, dồn hết tâm lực vào Thiết xích đối địch, bởi vậy hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Qua thêm mấy chục chiêu, “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình bỗng thét to một tiếng xuất tuyệt chiêu “Bích huyết tam tàn”, thanh bảo kiếm trong tay lóe lên sáng chói, chém xuống cây Thiết xích!

- Choang!

Cây Thiết xích bị bảo kiếm chém đứt phăng chừng hơn một thước, ngón tay cái của Tề Khắc Tuấn cũng bị chém đứt một lóng máu tuôn ra.

“Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình thu chiêu, tay trái áp kiếm nói:

- Đa tạ Tề Đường chủ nhường nhịn!

Tề Khắc Tuấn đỏ bừng mặt, tuy chưa phục nhưng không biết nói sao, đành hậm hực lùi về.

Đến lượt một hán tử bận hoàng y chừng bốn mươi tuổi đứng bên Xuân Phong Đạo Nhân nhảy ra nói:

- “Hồi phong kiếm pháp” của phái Côn Lôn quả nhiên danh bất hư truyền! Tại hạ Lãnh Nhất Định, Đường chủ “Hoàng Thước Đường” không tự lượng sức xin thỉnh giáo mấy chiêu!

Nói xong rút trường kiếm ra, tay trái bắt kiếm quyết, tay phải xuất chiêu “Tiên nhân chỉ lộ”.

Đó là một chiêu phổ thông chỉ có biểu lộ hình thức chứ không có tác dụng công địch, đủ thấy vị Đường chủ “Hoàng Thước Đường” này là người biết tuân theo quy củ võ lâm.

Tuy chỉ một chiêu phổ thông nhưng “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình là một đại hành gia về kiếm thuật, đã nhận ra trong chiêu kiếm này có nét rất độc đáo, nghĩ thầm:

- Người này không lỗ mẫn mà thâm trầm, kiếm pháp rất tinh tế tinh thâm, mình phải cẩn thận mới được!

Nói xong tay trái cũng bắt kiếm quyết, tay phải xuất chiêu “Khổng Tước Khai Bình”, cũng là một chiêu phổ thông.

Hai người phát hai chiêu khách sáo xong nói:

- Chương môn nhân, mời!

- Lãnh đường chủ, mời!

Lần này cả hai xáp vào nhau, thi triển thực chiêu, mỗi người công bảy tám chiêu liền, không rời nhau ra nữa.

Kiếm mới tiếp nhau lần đầu, “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình chợt cảm thấy cánh tay phải tê đi, lòng đầy kinh hãi vội vận công kháng cự làm

thanh kiếm của đối phương dạt ra, sau đó xuất một chiêu “Hồi phong tác lãng” chém sang Uyên mạch đối phương.

Lãnh Nhất Định phản ứng rất nhanh, chuyển thế phát chiêu “Độc xà thổ tín” phản kích, đâm tới vai phải “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình.

Vừa rồi Lãnh Nhất Định đã quan sát đối phương đấu với Tề Khắc Tuấn nên đã có chủ định, bây giờ không thủ nữa, lấy công hoàn công. Điều đó buộc “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình phát chiêu chậm lại nên “Hồi phong kiếm pháp” giảm đi uy lực rất nhiều.

Lãnh Nhất Định thấy vậy cả mừng bức ngay một kiếm áp vào lưỡi kiếm đối phương.

“Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình biết địch thủ muốn đấu nội lực với mình cũng không chút sợ hãi lập tức vận “Tí ngọc chân khí” bức sang thanh kiếm tiếp chiêu.

Bây giờ Tạ Vũ Diệp đã quay lại đứng bên cạnh “Bách Diệp Thần Cái”, thấy “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình chấp nhận đấu nội lực thì rất ngạc nhiên, thấp giọng hỏi:

- Lão ca ca! Vị chương môn nhân phái Côn Lôn chấp nhận đấu nội lực, làm sao kháng cự được với “Vạn huyết sát công”?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười đáp:

- Lão đệ cứ yên tâm, “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình sẽ không bị thiệt thòi đâu!

Tạ Vũ Diệp hoài nghi nói:

- “Vạn huyết sát công” là thần công cái thế, vừa rồi “Thần Tích Ông” công lực thâm hậu như thế mà cũng bị trọng thương đó sao?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Lãnh Nhất Định xem ra cũng chỉ luyện đến ba bốn thành hỏa hầu, không hơn gì Tề Khắc Tuấn đâu. Trong khi đó “Tí ngọc chân khí” của Côn Lôn cũng rất lợi hại, “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình luyện đến mười thành, rồi sẽ thắng đối phương cho mà xem!

Tạ Vũ Diệp nghe nói trong lòng bán tín bán nghi, chăm chú nhìn ra đấu trường chờ xem kết quả.

Lúc này hai đối thủ thi triển thần công dồn vào hai thanh kiếm bức sang phía đối phương tạo thành hai luồng khói một xanh một hồng chẳng bao lâu lan tỏa ra thành một đám mây che kín lấy hai đối thủ, ngay cả người có nhãn lực siêu tuyệt như Tạ Vũ Diệp cũng không nhìn rõ nội tình, nhưng theo màu sắc của luồng khói phát ra thì có thể xác định được “Vô Hồi Thần Kiếm” Tướng Khắc Bình đang chiếm được thượng phong vì màu xanh càng lúc càng lẩn ắt màu hồng...

Qua một lúc nữa, khói bắt đầu nhạt đi, trong trường đấu chột vang lên một tiếng rú thảm thiết!

Qua làn khói lờ mờ, mọi người có thể nhận ra một nhân ảnh loạng choạng lùi lại năm sáu bước, đồng thời có một vật bay lên cao.

Vật đó bay ra khỏi luồng khói mới thấy được đó nguyên là một cánh tay người, bàn tay vẫn còn nắm chắc thanh kiếm!

Một người đứng sau Xuân Phong Đạo Nhân lao ra đỡ lấy Lãnh Nhất Định. Mặt tên Đường chủ “Hoàng Thuộc Đường” trắng bệch như người chết, đưa tay trái ôm lấy vai phải đã mất đi nguyên cả cánh tay, máu phun ra như suối!

Mấy chục người kinh hãi “Ồ” lên một tiếng.

Như vậy là một cao thủ bạch đạo đã thắng liền hai trường, như thế là quần hùng được tính một trận thắng!

“Vô Hối Thần Kiếm” Trương Khắc Bình chấp tay nói:

- Thừa nhượng!

Nói xong lùi về vị trí cũ.

Bên phía Cự Linh Giáo có một hồng y lão nhân thân thể cao lớn đến bên Xuân Phong Đạo Nhân khẽ nói vào tai hắn mấy câu.

Chỉ thấy Xuân Phong Đạo Nhân gật đầu, sau đó hồng y lão nhân nhảy ra đấu trường.

Bên phía bạch đạo, chương môn nhân phái Nga Mi là Thiệu Phong Các cũng tiến ra đấu trường.

Hồng y lão nhân đến trước vị chương môn nhân phái Nga Mi chấp tay thi lễ xong cất giọng oang oang nói:

- Lão phu là Đường chủ Cáp Cưu Đường Cách Kỳ Du.

Thiệu Phong Các hoàn lễ đáp:

- Bần đạo là Thiệu Phong Các ở phái Nga Mi!

Cách Kỳ Du nói:

- Mời chương môn nhân xuất binh khí! Nói xong rút kiếm ra.

Thiệu Phong Các cũng rút kiếm cầm tay, cả hai đồng thời nói một tiếng “Mời” rồi cùng xuất thủ.

Cả hai phát chiêu cực nhanh, Tạ Vũ Diệp nhận thấy kiếm thuật của Cách Kỳ Du rất tinh diệu, thâm ảo hơn Tề Khắc Tuấn và Lãnh Nhất Định nhiều.

Cách Kỳ Du vừa rồi thấy đồng bọn là Lãnh Nhất Định bị trọng thương nên đã động hỏa khí, nên lần này xuất trường là có ý báo thù.

Vừa động thủ, hắn đã xuất chiêu sát thủ, chỉ là gặp phải vị chương môn nhân phái Nga Mi kiếm thuật rất cao minh nên đều bình tĩnh hóa giải được.

Không chỉ thế, Thiệu Phong Các còn lợi dụng đối phương xuất thủ nóng vội nên để lộ nhiều sơ hở đã lợi dụng tấn công, nhanh chóng dồn Cách Kỳ Du vào thế bị động.

Cấp Cưu Đường là lớn nhất và quan trọng nhất trong “Cự Linh Tứ Đường” vì thế võ công kiếm thuật của Cách Kỳ Du cũng cao hơn ba tên đường chủ khác một bậc, chỉ thua kém Giáo chủ và Tứ đại hộ pháp mà thôi.

Sau mấy chiêu nóng vội trả thù bị đối phương đẩy vào thế hiểm, Cách Kỳ Du nhận ra sai lầm dần dần bình tĩnh lại nạp khí Đan điền hóa giải công thế của Thiệu Phong Các, cuối cùng giành lại thế quân bình.

Tay phải Cách Kỳ Du dùng kiếm xuất chiêu đối địch, tay trái hấn thi triển “Nhiếp hồn ma trảo” với những quái chiêu rất hiểm ác.

Chỉ thấy năm ngón tay trái Cách Kỳ Du cong lại với bộ móng sắt nhọn như vuốt chim ưng tưởng chừng cứa vào đâu là xương tan thịt nát đến đó, kinh phong phát ra vù vù, hung mãnh kinh nhân!

Thế nhưng kiếm pháp của Thiệu Phong Các lại quá tinh diệu, kiếm khí tạo thành một bức tường hết sức trù mật chặn giữa hai người nên Cách Kỳ Du không sao phóng trảo qua màn kiếm khí kia được.

Đột nhiên kiếm chiêu của Cách Kỳ Du chậm lại. Thiệu Phong Các thừa cơ phát một chiêu “Bát phương phong vũ” ra sức tấn công. Có vẻ như Cách Kỳ Du không chống đỡ được kỳ chiêu này, lùi lại ba bước rồi ngồi phịch xuống.

Tạ Vũ Diệp thấy tên Đường chủ Cấp Cưu Đường còn chưa có hiện tượng gì là lạc bại hoặc bị thương, nghĩ thầm:

- Xem ra tên này giả trá, không khéo Thiệu chương môn nhân bị lừa!

Chàng vừa nghĩ xong thì Thiệu Phong Các thừa cơ lao tới, phóng kiếm đâm xuống.

Cách Kỳ Du đã có dự mưu, bất thần đứng lên, tay phải tập trung hết nội lực đánh bật kiếm đối phương ra, tay trái đã vận sẵn “Nhiếp hồn ma trảo” chộp thẳng vào ngực Thiệu Phong Các!

Vị chương môn nhân Nga Mi không sao lường trước là Cách Kỳ Du lừa mình, kiếm vừa bị đánh bật ra thì trảo đã chộp tới không lùi kịp, ngực bị chộp trúng, máu thịt mắc lẫn áo lấy nhầy, lão đảo lùi lại mấy bước thì ngồi phịch xuống!

Tạ Vũ Diệp vội bước lên, trước tiên điem vào mấy chỗ huyết đạo trước ngực cầm máu cho Thiệu Phong Các, sau đó phanh ngực áo ra, dùng khăn lau sạch vết thương, lấy hai viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn”, một cho Thiệu Phong Các uống vào, một bóp vụn rắc lên những vết thương, xé áo băng lại cẩn thận.

Cách Kỳ Du chúc mũi kiếm xuống đất, cười hắc hắc nói:

- Các vị có ai muốn động thủ với bản Đường chủ không?

Xuân Phong Đạo Nhân sầm mặt nói:

- Doãn Bang Chủ sao lại ngậm máu phun người như vậy? Đường đường một đại môn phái như Cự Linh Giáo lẽ nào còn can thiệp vào nội vụ Cái Bang?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” đáp:

- Xin lỗi! Lão hóa tử đã đổ oan cho các vị. Tặc đảng Cự Linh Giáo rất trọng thị ưu ái lão phu, còn cho người hầu hạ tận tình nữa. Không nên lấy oán trả ân mới phải!

Tề Khắc Tuấn chỉ bị đứt một lóng tay, bây giờ cầm máu xong vận công đã bình phục lại, nghe “Bách Diệp Thần Cái” nói vậy nhú mày hỏi:

- Doãn Bang chủ nói thế nghĩa là sao?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- “Bách Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu là một tên đầu mục trong “Ngân Yên Đường” của người, chẳng lẽ hẳn theo lệnh Mỹ Thiết Am canh giữ ta mà không báo cáo lại gì với người cả? Còn “Mê hồn đan” của các người, thật là thần dược, giúp lão phu tăng công lực không ít. Khi các người trở về Tổng đàn, cho lão phu gửi lời cảm kích đến tên đầu sỏ Mỹ Thiết Am.

Cách Kỳ Du chợt quát lên:

- Doãn Kế Duy! Người nói lung tung gì thế? Hôm nay không chừng lão phu phải lấy mạng mạng người!

Đứt lời vung trường kiếm xuất chiêu “Độc xà xuất động” đâm chéch xuống tiểu phúc “Bách Diệp Thần Cái”.

Lão hóa tử đã đoán trước Cách Kỳ Du nhất định hạ độc thủ giết mình để bịt miệng nên đã có đề phòng, rút nhanh cây đả cầu bông ra vận “Tử phủ thân công” từ trước xuất một chiêu “Trường hồng quán nhật” gõ mạnh xuống thanh kiếm.

- Choang!

Hai binh khí tiếp nhau, thanh kiếm trong tay Cách Kỳ Du bị đánh bật đi.

Tên Đường chủ Cáp Cưu Đường đang hoang mang chưa biết đối phó thế nào thì “Bách Diệp Thần Cái” đã thi triển khinh công “Mê tông hóa ảnh”, thân ảnh như làn khói lướt tới bên cạnh hắn, vung đả cầu bông phát chiêu “Hoành tảo thiên binh” điếm tới ba yếu huyệt “Linh Đài”, “Tam Tiêu” và “Dương Quan” tên Đường chủ.

Cách Kỳ Du run lên, ngã gục xuống. Cho đến lúc ngất đi, hắn vẫn không hiểu vì sao Bang chủ Cái Bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy đã bị bốn giáo bức uống “Mê hồn đan” làm mất hết công lực, hàng tháng lại phát tán một lần chỉ có mấy ngày tỉnh mà bây giờ võ công lại cao hơn cả mình?

Hắn đâu biết rằng “Bách Diệp Thần Cái” may mắn được Tạ Vũ Diệp cứu khỏi “Ngọc Châu Động”, dùng “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” mà bức được “Mê hoàn đan” ra khỏi cơ thể, lại còn được chàng truyền cho khẩu quyết “Tứ phủ thần công” luyện thành công phu này nên công lực tăng tiến thần tốc.

Điềm ngã đối phương xong, “Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Cách Đường chủ khéo nhường! Vậy thì xin hãy nằm đây nghỉ ngơi một lúc!

Hai tên giáo đồ Cự Linh Giáo vội vàng chạy ra khiêng Cách Kỳ Du đi.

“Đả cầu bồng pháp” có cả thầy tám mươi một chiêu mà nay Doãn Bang chủ mới chỉ xuất ba bốn chiêu đã đánh bại tên đầu toạ Đường chủ Cự Linh Giáo, đó là một sự sỉ nhục trầm trọng đối với Cự Linh Giáo vốn võ ngược cho võ công đứng đầu thiên hạ và đang tiến những bước cuối cùng trong sự nghiệp bá chủ võ lâm.

Tên đứng đầu “Tứ đại Hộ pháp” Xuân Phong Đạo Nhân vô cùng tức giận, mặt đỏ bầm rồi lại tái xanh.

Khi mở miệng thách chiến với thiên hạ võ lâm, hắn đã cân nhắc kỹ tình hình, tin chắc Tứ đại Đường chủ đủ khả năng đánh thắng bất kỳ cao thủ nào trong các môn phái, còn lại một mình vị chủ trì La Hán Đường của Thiếu Lâm Huệ Phi Đại Sư thì hắn tự tin mình dư sức thắng người này. Khi đã không chế được quần hùng ở đây, chỉ cần bức họ uống mỗi người một viên “Mê hồn đan” thì coi như võ lâm đã là thiên hạ của Cự Linh Giáo! Nay có ngờ đâu với sự xuất hiện bất ngờ của “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, vị Bang chủ Cái Bang này không biết do kỳ tích nào mà thoát khỏi “Ngọc Châu Động”, còn giải trừ được “Mê hồn đan”, và đặc biệt công lực cao hơn trước rất nhiều!

Bây giờ Tứ đại Đường chủ đã bị thương ba người, hơn nữa trận này khó mà thắng lợi như dự kiến, sau này về bẩm báo với Giáo chủ thế nào?

Đột nhiên một ý nghĩ khác lóe lên trong đầu:

- Chẳng lẽ có cao nhân nào giúp Doãn Kế Duy làm nên kỳ tích? Nếu vậy tất cao nhân đó cũng có mặt tại trường này! Một mình Doãn Kế Duy đã làm Cự Linh Giáo thất điên bát đảo như thế, nếu cao nhân kia lộ diện thì còn thế nào nữa?

Ý nghĩ đó làm hắn phát run.

Nhưng cuối cùng rồi hắn cũng trấn tĩnh lại được, tự nhủ:

- Việc đã thế này cũng đành nghe thiên do mệnh thôi!

Nghĩ đoạn bước ra đấu trường tới trước mặt “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy chấp tay nói:

- Doãn Bang chủ! Tại hạ mộ danh Bang chủ đã lâu!

“Bách Diệp Thần Cái” cười “hô hô” nói:

- Không dám! Xuân Hộ Pháp! Nghe nói vừa rồi Cự Linh Giáo các người xuất thủ cướp tiêu của “Tứ Hải Tiêu Cự” nhưng không thành phải không? Hô hô! Cướp một chuyến tiêu còn bị hai thiếu niên đánh cho trời chết, thế mà hôm nay dám tới đây thách chiến với toàn thể võ lâm, ném khỏ đầu bấy nhiêu đủ rồi chứ?

Xuân Phong Đạo Nhân đáp:

- Doãn Bang chủ sao nói khó nghe thế? Chúng ta chỉ có ý cùng cao thủ các phái tiến hành một võ hội nhỏ để học hỏi lẫn nhau mà thôi...

“Bách Diệp Thần Cái” nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi chính miệng người tuyên bố trước quần hùng là nếu chúng ta thua thì phải nghe lệnh tặc đảng Cự Linh Giáo các người, lệnh đó của bọn phi đồ tât giết người đốt nhà hoặc cướp tiêu mà thôi, sao bây giờ đổi giọng nhanh thế?

Xuân Phong Đạo Nhân biện bạch:

- Trong giang hồ xưa nay người yếu phải phục tùng kẻ mạnh là lẽ thường tình, điều đó có gì lạ?

“Bách Diệp Thần Cái” “Hừ” một tiếng nói:

- Đúng quá! Thế mạng của tặc đảng Cự Linh Giáo là những tuyệt chiêu ám toán hạ độc, chúng ta hoàn toàn không ai lạ gì thủ đoạn đó!

Xuân Phong Đạo Nhân giận đến phát run nói:

- Không cần phải nhiều lời! Nếu ai có bản lĩnh cứ xuất ra thì biết thôi. Người muốn đơn đả độc đấu hay liên thủ với người nào nữa?

Câu đó nghe ra thì cuồng ngạo nhưng thực chất chỉ là ngăn chặn trước ý đồ một số nhân vật võ lâm muốn liên thủ.

“Bách Diệp Thần Cái” đương nhiên hiểu ra ngay, cười “hô hô” nói:

- Đó là Xuân Hộ pháp tự thị quá cao hay là sợ chúng ta liên thủ?

Xuân Phong Đạo Nhân bị đánh trúng tim đen, đỏ mặt ngượng nghịu nói:

- Doãn Bang chủ quá đa nghi! Đã vậy xin Bang chủ cứ việc chỉ định!

“Bách Diệp Thần Cái” đồng dục nói:

- Vậy thì chúng ta sẽ đấu tay đôi! Xuân Hộ pháp xuất thủ đi!

Xuân Phong Đạo Nhân không nói gì thêm, song chưởng cùng xuất, ra chiêu “Bãi vân kiến nhật” đánh sang.

Thấy đối phương dùng tay không, “Bách Diệp Thần Cái” cũng không dùng binh khí, ném đá cầu bông lại cho Tạ Vũ Diệp xong thì triển khinh công “Hồi phong tán bộ” tránh chiêu rồi xuất chiêu “Thám long thủ châu” phản kích.

Cuộc đấu càng lúc càng kịch liệt, chỉ chớp mắt đã qua mười chiêu.

Qua chiêu thứ mười một, Xuân Phong Đạo Nhân ngâm vận công lực xuất chiêu “Hắc hổ đào tâm” chớp tới ngực đối phương.

“Bách Diệp Thần Cái” đối lại bằng một chiêu “Đơn thủ khai bài”.

- Bình!

Vang lên một tiếng nổ như trời long đất lở, cả hai đối thủ vừa dốc toàn lực đối chưởng, mỗi người cũng bị một chưởng lực đối phương đẩy lùi ba bước, Xuân Phong Đạo Nhân cảm thấy khí huyết nghịch xung nhưng vẫn ghìm lại được, còn “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy thì ói ra một bãi máu tươi, biết nội phủ đã bị thương liền hít vào một hơi chân khí điều hòa huyết mạch.